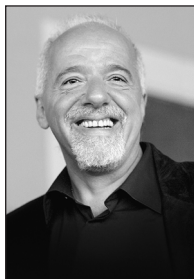

Пауло Коельйо

АЛХІМІК

(Скорочено)

Алхімік

(Скорочено)

Передмова

<...>

Коли ж вони були в дорозі, Ісус увійшов в одне село, і якась жінка, Марта на ім'я, прийняла Його в хату. Була ж у неї сестра, що звалася Марія; ця, сівши в ноги Господа, слухала Його слово.

Марта ж клопоталась усякою прислугою. Наблизившись, каже: «Господи, чи тобі байдуже, що сестра моя покинула на мене всю роботу? Скажи їй, щоб мені допомогла».

Озвався Господь до неї і промовив: «Марто, Марто, ти побиваєшся і клопочешся про багато, одного ж потрібно. Марія вибрала кращу частку, що не відніметься від неї».

Від Луки, 10: 38-42

Пролог

Алхімік взяв до рук книгу, залишену кимось із каравану. Вона не мала обкладинки, але збереглося ім'я автора — Оскар Вайльд. Гортаючи сторінки, він натрапив на оповідання про Нарциса.

Алхімік знав легенду про Нарциса — юнака, який щодня над озером милувався власною вродою. Одного ранку він так захопився собою, що впав до озера й потонув. На березі виросла квітка, яку назвали нарцисом.

Але на цьому Оскар Вайльд не закінчив свого оповідання.

Він ще розповів про те, як лісові німфи ореади, з'явившись там після смерті Нарциса, побачили, що озеро прісної води стало озером солоних сліз.

— Чому ти плачеш? — запитали ореади.

— Я плачу за Нарцисом, — відповіло озеро.

— Нічого дивного, — сказали німфи, — ми також бігали за ним у лісі, але лиш ти могло зблизька бачити його красу.

— А що... хіба Нарцис був гарний? — запитало озеро.

— Кому ж про це знати, як не тобі? — здивувались ореади. — Таж саме біля тебе він щодня ставав навколішки і тішився собою!

Озеро на якийсь час замовкло. Врешті-решт воно сказало:

— Я плачу за Нарцисом, хоча ніколи й не зауважило, що Нарцис був гарний. Я плачу, бо щоразу, коли він схилявся наді мною, в його очах я бачило віддзеркалення моєї краси.

— Яка гарна притча, — подумав Алхімік.

-
- Поміркуйте, яку роль відіграє уривок із Євангелія. Чому саме з нього починається роман?
 - Чому, на ваш погляд, письменник на початку роману згадує легенду про Нарциса, яку переробив О. Вайльд? З якою проблемою вона пов'язана?
-

Розділ перший

Юнака звали Сантьяго. Вже сутеніло, коли він нарешті добрався зі своєю отарою до старої занедбаної церковці. Склепіння давно вже завалялося, а на тому місці, де колись була захристія, тепер височів розлогий платан. <...>

Коли прокинувся, було ще темно. Глянувши вгору, юнак побачив крізь напівзруйновану покрівлю саяво зірок.

«Добре було б ще трохи поспати», — подумав він. Йому приснився той самий сон, що й минулого тижня, і знову він прокинувся раніше, ніж сон закінчився.

Він підвівся й випив ковточок вина. Тоді ухопив свою ґирлигу й почав розштурхувати сплячих овець. Він вже помітив, що варто йому прокинутись, як більшість тварин також починали ворухитися. Так ніби якась загадкова сила в'язала його життя з життям овець, котрі оце вже два роки блукали разом з ним у пошуках їжі й води. <...>

Він вірив, що вівці його розуміють. Тому деколи перечитував їм найцікавіші розділи з книжок, розповідав, як самотньо, а чи радісно буває в полі чабану, або ж ділився новинами з містечок, які траплялися їм на шляху. Але останніми днями він безупинно говорив про одне: про дівчину, крамареву доньку із села, що до нього лишалося йти якихось чотири дні. Тільки один раз він був у цьому селі, рік тому. Її батько, власник крамнички з тканинами, остереігаючись шахрайства, завжди вимагав, щоб овець стригли лише у його присутності. Юнакові розповідь про цього крамаря його товариш, то він і привів туди свою отару.

— Я хотів би продати трохи вовни, — сказав крамареві юнак.

Той був заклопотаний торгівлею, тому звелів зачекати до полудня. Отож юнак присів собі на сходах біля крамниці й витягнув із торби книгу.

— А я й не знала, що пастухи вміють читати, — почув він за спиною дівочий голос.

Дівчина була типова андалузійка, з чорним волоссям, що спадало їй на плечі, й очима, успадкованими від войовничих маврів.

— Взагалі-то я вчуся не стільки з книжок, як від овець, — відповів він.

Вони розмовляли понад дві години. Дівчина — а це й була донька крамаря — розповідала про сільське життя, однакове й буденне. <...> Він раптом відчув щось таке, чого не знав раніше: йому захотілося назавжди залишитись у цьому селі. Біля цієї чорнявої дівчини його життя стало б цілком інакшим. <...>

Його життєвою метою були мандри, і після дворічних блукань землею Андалузії він уже знав усі її містечка. Цього разу він збирався пояснити дівчині, як сталося, що він, простий чабан, навчився читати — він-бо відвідував семінарію, поки йому не виповнилося шістнадцять. Батьки хотіли, щоб він став священником, гордістю простої селянської родини, що тяжко працювала лише для того, аби здобути собі їжу й воду — як і вівці. Він вивчав іспанську мову, латину й богослов'я. Проте вже з самого

дитинства мріяв пізнати світ, що було для нього важливіше, ніж пізнавати Бога й природу людських гріхів. Одного дня, під час відвідин родини, він набрався відваги й зізнався батькові, що не хоче бути священиком. Він хоче мандрувати. <...>

«Коли маєш змогу здійснювати мрію, то й життя цікавіше», — подумав він, глянувши ще раз на сонце й прискоривши ходу. Раптом пригадав, що в Таріфі живе стара жінка, яка тлумачить сни. Від неї він і довідається, що означає той сон, який йому вже вдруге приснився цієї ночі. Стара запровадила хлопця до кімнати, яку від вітальні відділяла завіса з кольорового пластику. Там був стіл, двоє стільців і образ Святого Серця Ісусового. <...>

— Ти прийшов, щоб збагнути сни, — мовила стара. — А сни — мова Бога. Коли він говорить мовою світу, я можу це витлумачити. Та коли він говорить мовою душі, збагнути можеш тільки ти сам. Як би там не було, але заплатити тобі доведеться. <...>

— Я двічі бачив однаковий сон, — сказав він. — Мені снилося, що я в полі зі своїми вівцями, і тут з'являється дитина й починає з ними бавитися. Я цього не люблю, бо вівці лякаються чужаків. Проте дітей вони чомусь ніколи не бояться. Не знаю чому. Не знаю, як тварини відрізняють дітей від дорослих.

— Ти сон розкажуй, — сказала жінка. — Мені треба вечерю готувати. Крім того, в тебе й так мало грошей, то не забирай мого часу.

— Дитина якийсь час вовтузилася з моїми вівцями, — зніяковіло повів далі юнак. — А тоді раптом взяла мене на руки й перенесла до єгипетських пірамід.

Він спинився на мить, бо не знав, чи стара щось тямить про єгипетські піраміди. Але вона мовчала.

— Там, біля єгипетських пірамід, — останні два слова він вимовив повільно, щоб стара могла зрозуміти, — дитина й каже: «Якщо ти сюди дійдеш, то знайдеш захований скарб». А коли вона вже ось-ось мала показати мені точне місце, я прокидався. Обидва рази.

Якийсь час жінка мовчала. Тоді знову взяла його долоні й почала уважно їх розглядати.

— Зараз я нічого з тебе не візьму, — сказала вона. — Але віддаси мені десяту частину скарбу, якщо його знайдеш.

Юнак радісно розсміявся. Він зможе заощадити ті грошенята, які ще в нього лишилися, завдяки сну про захований скарб!

— Ну, то пояснить сон, — попросив він.

— Спочатку поклянись. Поклянись, що віддаси десяту частку скарбу взамін за те, що я розповім.

Пастух дав таку клятву. Стара звеліла йому поклястися вдруге, дивлячись цього разу на образ Святого Серця Ісусового.

— Це сон на Мові Світу, — сказала вона. — Я можу його розтлумачити, хоча це й нелегко. Тому я вважаю, що заслуговую частини скарбу. А ось тобі моє тлумачення: ти маєш вирушити до пірамід в Єгипті. Я ніколи не чула про них, але якщо дитина тобі їх показала, значить, вони існують. Там ти знайдеш скарб, завдяки якому розбагатієш. <...>

Він почав читати грубезну книгу, яку придбав у місцевого отця. <...> Коли почав зосереджуватися над книгою — а вона захопила його, бо похорон відбувався зимою, й це навіювало відчуття приємної прохолоди, — якийсь старий підсів до нього й спробував зав'язати розмову. <...> Він запитав, що воно за книга, і юнакові закортіло пересісти на іншу лавку, але батько вчив його бути чемним зі старшими. Тому він мовчки подав старому книгу — по-перше, тому що сам не знав, як вимовити її назву, а по-друге, якщо старий не вміє читати, то знітиться і пересяде.

— Гм... — протягнув старий, розглядаючи книгу з усіх боків, наче яку дивовижу. — Це важлива книга, та надто вже плутана. Юнак був вражений. Старий не лише вмів читати, а й навіть знав цю книгу! Коли ж вона така плутана, то можна обміняти її на іншу.

— Це книга про те ж, про що йдеться майже в усіх інших книжках, — вів далі старий. — Про нездатність людей вибирати собі долю. А ще — про найбільшу на світі брехню, в яку всі вірять.

— Яку брехню? — запитав ошелешено юнак.

— Таку, що в певні моменти свого життя ми втрачаємо над ним контроль, і тоді нами керує доля. Це і є найбільша на світі брехня. <...>

Юнак зауважив його дивне, наче в араба, вбрання, що, зрештою, не було тут незвичним. Від Таріфі до Африки можна було дістатися за кілька годин — варто лише переплисти вузьку протоку. В місті часто з'являлись купці-араби, що по кілька разів на день виспівували свої чудернацькі молитви.

— Звідки ви? — поцікавився хлопець.

— Багато звідки.

— Так не буває, — заперечив юнак. — Ось я чабан, і я багато де бував, але ж народився в одному місці — в містечку біля старовинного замку. Звідти я родом.

— Що ж, тоді, скажімо, я родом із Салему. <...>

— Мене звати Мелхіседек, — сказав старий<...>

— Дай мені десяту частину своїх овець, — сказав старий, — і я навчу тебе, як знайти захований скарб.

Юнак відразу пригадав свій сон, і йому все стало ясно. Стара циганка нічого з нього не взяла, але цей дід — мабуть, її чоловік — намірився отримати значно більше в обмін за те, чого навіть не існує. Він також, напевне, циган.

Та не встиг юнак і рота відкрити, як старий нахилився, підняв гілочку й почав писати нею на піску. На грудях у нього щось дуже яскраво зблиснуло, на мить засліпивши хлопця. Напрочуд спритно для людини його віку старий затулив цей блиск плащем. Коли до юнака повернувся зір, він зміг побачити, що там написано.

Там, на піску містечкового майдану, він прочитав імена своїх батька й матері. Прочитав увесь свій життєпис, від дитячих забав і до холодних ночей у семінарії. Прочитав ім'я крамаревої доньки, якого й сам ще не відав. Прочитав таке, про що не говорив ніколи й нікому — скажімо, про рушницю, яку він викрав у батька, щоб полювати на оленів, або про свій перший і єдиний любовний зв'язок.

— Я — король Салему, — повторив старий.

— Чого б то королю розмовляти з пастухом? — запитав спантеличений юнак.

— Є на те різні причини. Та головне, що ти почав здійснювати Особисту Легенду.

Хлопчина нічого не чув про Особисті Легенди.

— Це те, чого ти прагнеш досягти. Кожен знає свою Легенду ще змалечку. Це та пора, коли ми все розуміємо і все можемо. Ми ще не боїмося мріяти й жадати того, чого нам хочеться від життя. Але минає час, і таємнича сила починає нас переконувати, що Особисту Легенду здійснити неможливо.

Юнак мало що з усього цього втямив. Але дуже вже хотів він знати про «таємничу силу»<...>

— Сила ця здається руйнівною, але насправді готує нас до здійснення Легенди, гартуючи наш дух і волю. Бо є одна велика істина на цій планеті: ким би ти не був і що б не робив, коли ти палко чогось прагнеш, так це тому, що прагнення це зародилося в душі Всесвіту. Це — твоя місія на Землі.

— Навіть якщо прагнеш мандрувати? Або одружитися з крамаревою донькою?

— Або знайти скарб. Світова Душа живиться людським щастям. Як і нещастям, заздрощами, ревностями. Єдиним обов'язком людини є здійснення своєї Легенди. Весь світ — одне ціле. Тому, коли ти чогось зажадав, цілий Всесвіт змовляється, щоб тобі допомогти. <...>

— Люди дуже рано довідуються, задля чого вони живуть, — з гіркотою сказав старий. — Мабуть, тому рано й здаються. Але так уже влаштовано цей світ. <...>

Він повернув юнакові книгу.

-
- Поясніть символічне значення сну Сантьяго.
 - За яких обставин юнак познайомився з Мелхиседеком?
 - Про який обов'язок людини розповів Мелхиседек Сантьяго?
-

<...> Наступного дня опівдні юнак зустрівся зі старим. <...>

— Ну й де той скарб? — запитав він.

— В Єгипті, біля пірамід.

Дивно, стара циганка сказала йому те ж саме, але нічого за це не взяла.

— Щоб до нього дійти, треба читати знаки. Бог сотворив їх для кожного з нас. Зумій тільки прочитати, що написано тобі. <...>

Тут старий розгорнув мантию, яка закривала йому груди. Юнак був вражений побаченим: відразу пригадалося сяйво, яке засліпило його вчора. То саяла пектораль із чистого золота, вσιпана коштовними каменями.

Це справжній король! Просто він маскувався від грабіжників!

— Візьми, — сказав старий, виймаючи з пекторалі два камені, білий та чорний. — Це Урім і Туммім. Чорний означає «так», білий — «ні». Коли не розумітимеш знаків, вони тобі допоможуть. Завжди став їм точні питання. Однак, якщо можеш, вирішуй все сам. Скарб заховано біля пірамід, це ти вже знаєш. Але я взяв за це шість овець, бо допоміг тобі прийняти рішення.

Юнак заховав камінці до торби. Відтепер він прийматиме рішення сам.

— Не забувай, що світ — одне ціле. Не забувай мови знаків. І не забудь головного: Особисту Легенду треба прожити до кінця. <...>

Старий говорив про знаки. Перетинаючи море, хлопець багато про це думав. Так, старий знав, що каже — за час, проведений у полях Андалузії,

юнак уже звик орієнтуватися за знаками неба й землі. Він знав, що з'ява певного птаха свідчить про присутність неподалік змії, а певні кущі означають, що поблизу є вода. Цьому його навчили вівці.

«Якщо Бог так добре керує вівцями, то він керуватиме й людиною», — подумав він і заспокоївся.

<...> камінці підтвердили, що старий залишається з ним, і це надало йому певності. Він ще раз обвів поглядом порожній базар, але вже без недавнього розпачу. Це не чужий світ, а новий.

Зрештою, він завжди хотів саме цього: пізнавати нові світи. Хай навіть йому не пощастить дійти до пірамід, все одно, — адже ще ніхто з чабанів не забирався так далеко. <...>

«Існує мова без слів», — подумав юнак. «Я говорив нею з вівцями, а тепер — з людьми».

Він учився нових речей — таких, з якими вже нібито мав справу й які, властиво, не були новими, проте досі він на них не звертав уваги. А не звертав тому, що звик до них. «Якщо я збагну цю мову без слів, я зможу збагнути весь світ».

«Весь світ — одне ціле», — казав старий. <...>

-
- Поясніть, що зрозумів Сантьяго після зустрічі з Мелхиседеком.
 - Чому навчився юнак завдяки Мелхиседеку?
 - Поміркуйте, чим відрізнявся Сантьяго від інших пастухів.
-

Розділ другий

Вже майже місяць працював юнак у Торговця кришталем, хоча робота не дуже його захоплювала. Торговець цілими днями бурчав за лядою, по-стійно нагадуючи, щоб він не розбив ненароком кришталі.

<...> Торговець на якийсь час замовк. Тоді він сказав:

— Пророк дав нам Коран і залишив усього п'ять обов'язків на ціле наше життя. Перш за все, ми зобов'язані вірити в єдиного істинного Бога. А ще — молитися п'ять разів на день, постити під час Рамадану й бути милосердними до бідних.

Тут він спинився. При згадці про Пророка в нього з'явилися сльози на очах. Він був побожним чоловіком, хоча й не завжди терплячим, і намагався жити згідно з канонами Ісламу.

— А який же п'ятий обов'язок? — зацікавився юнак.

— Ти сказав два дні тому, що я ніколи не мріяв про мандри, — відповів Торговець. — П'ятим обов'язком кожного мусульманина є паломництво. Ми зобов'язані принаймні раз у житті відвідати священне місто Мекку. <...>

— Чому ж ви не підете до Мекки? — запитав юнак.

— Тому, що живу задля неї. Задля неї терплю ці одноманітні дні, цей німий кришталь на полицях, ці обіди в огидній харчевні. Я боюся здійснити цю мрію, бо тоді не знатиму, для чого жити далі. Ти мрієш про овець, про піраміди. Але ти не такий, як я — ти хочеш здійснити свої мрії. Я ж волюю мріяти про Мекку. Я вже тисячі разів уявляв, як переходитиму пустелю, як вийду на площу, де стоїть Священний Камінь, як сім разів обійду навколо нього, перш ніж доторкнутись. Я уявляв, які люди стоятимуть поруч і переді мною, як я розмовлятиму, як молитимусь разом з ними. Але я боюся розчарувань, тому волюю тільки мріяти. <...>

— Я вже тридцять років маю цю крамничку. Знаю, як відрізнити добрий кришталь від поганого, і знаю все про торгівлю. Я звик до певного її обсягу. Якщо почнемо подавати чай у кристалевому посуді, треба буде розширювати крамничку. І доведеться міняти стиль життя.

— А що ж тут поганого?

— Я вже до всього звик. Раніше я думав, що змарнував тут багато часу, тоді як усі мої друзі виїхали й дехто збанкрутував, а дехто сягнув більшого. Це мене дуже гнітило. А тепер бачу, що все було не так уже й кепсько — я маю саме таку крамничку, якої прагнув. Не хочу нічого міняти, бо не знаю, що з того вийде. Мені й так добре.

Юнак не знав, що сказати. А старий вів далі:

— Ти став моїм благословенням. Та сьогодні я зрозумів, що кожне знехтуване благословення стає прокляттям. Я нічого не хочу від життя. А ти мене змушуєш добачати невидимі обрії та скарби. Тепер, коли я все це знаю, коли я збагнув свої можливості, мені буде ще гірше, ніж раніше. Бо я знаю, що багато можу, а нічого не хочу. <...>

-
- Поміркуйте, який погляд на життя автор відобразив у розповіді Торговця кришталем.
 - Чому Торговець кришталем назвав Сантьяго благословенням для себе.
-

<...> Юнак підняв із долівки Уріма з Туммімом і знову відчув поруч старого короля. Цілий рік він віддавав тяжкій праці, а тепер знаки засвідчили, що пора в дорогу.

«Я повертаюся до того, з чого починав», — подумав юнак. «Хоча вівці й не навчили мене розмовляти арабською».

Проте вівці навчили його одній важливій речі: є мова у світі, зрозуміла для всіх, мова, до якої вдавався юнак у своїх спробах поліпшити крамничку. Це мова завзяття, коли все робиться з любов'ю й охотою, коли шукаєш те, чого прагнеш і у що віриш. Танжер вже не був йому чужим, і він відчував, що тепер, підкоривши це місто, він зможе підкорити світ.

«Коли чогось прагнеш, цілий Всесвіт змовляється, щоб допомогти», — казав старий король. <...>

Англієць сидів у приміщенні, яке смерділо тваринами, потом і пилюкою. Важко було навіть сказати, чи то склад, чи загін для худоби. «Не сподівався я, що тут опинюсь», — думав він, неухважно гортаючи сторінки хімічного журналу. «Десять років університету, й ось я — у стайні».

Але треба було рухатись далі. Він вірив у знаки. Все його життя, всі наукові пошуки мали одне на меті — віднайти унікальну мову, якою говорить Всесвіт. Спочатку він захопився есперанто, тоді релігіями, а тепер ось — алхімією. Він вивчив есперанто, досконало знав різні релігії, проте алхіміком ще не став. <...>

Він уже витратив частину батьківської спадщини, шукаючи намарно Філософський Камінь. Побував у найкращих бібліотеках світу й придбав усі найрідкісніші та найцінніші алхімічні книги. В одній з них він вичитав, що багато років тому Європу відвідав славетний арабський алхімік. Подейкували, що було йому понад двісті літ, і що він добув Філософський Камінь та Еліксир Життя. Ця історія вразила Англійця. Проте була б вона для нього не більш, як легендою, коли б не його товариш, котрий повернувся з археологічної експедиції в пустелю і розповів йому про араба, наділеного винятковою силою. <...>

«Мушу знайти цього клятого Алхіміка», — подумав він. І сморід тварин здався йому не таким уже й нестерпним.

Зайшов молодий араб, також обтяжений багажем, і привітався з Англійцем.

— Ти куди прямуєш? — поцікавився молодий араб.

— В пустелю, — відповів Англієць і заглибився у читання. Йому було не до балачок. Треба пригадати все, що він вивчив за останніх десять років, адже Алхімік неодмінно влаштує йому іспит.

Молодий араб витягнув книгу й почав читати. Книга була іспанська. «Це добре», — подумав Англієць. Він знав іспанську краще від арабської,

отож, якщо цей юнак прямує до Аль-Фаюму, то буде з ким побалакати у вільний час. <...>

«Сміх та й годі», — подумав юнак, уже вкотре перерхнувши сцену похорону, з якої починалася книга. «Оце вже два роки я беруся її читати й ніяк не можу подолати перші сторінки». Хоча йому й не заважав король, він ніяк не міг зосередитись. Усе ще сумнівався в своєму рішенні. Але розумів важливу річ: будь-яке рішення — це лише початок справи. Приймаючи рішення, людина пірнає в бурхливий потік, а той несе її в такі місця, яких вона й уявити не годна.

«Вирішивши шукати скарб, я не припускав, що працюватиму в крамничці з кришталем», — подумав юнак. «А тепер ось я вирішив пристати до каравану, хоча теж не знаю, чим це закінчиться».

Сусід його, європеєць, теж читає книгу. Він неприязний, і зовсім не зрадів появі юнака. Вони могли б стати друзями, проте європеєць не заважав підтримати розмову.

Юнак закрив свою книгу. Не хотів уподібнюватись до цього європейця. Дістав з кишені камінці й почав їх підкидати.

Незнайомець раптом вигукнув:

— Ого! Урім і Туммім!

Юнак миттю запхав їх до кишені.

— Вони не продаються, — сказав він.

— Та вони мало чого й варті, — відповів Англієць. — Це звичайний гірський кришталі. В землі є мільйони таких мінералів, але мудреці знають, що таке Урім і Туммім. Я не сподівався, що вони існують і тут.

— Мені їх подарував король, — мовив юнак.

Незнайомець нічого не відповів, тільки запхав руку до кишені й витягнув звідти такі самі камінці.

— Ти сказав — король? — перепитав він.

— Хто повірить, що король може говорити з пастухом, — сказав юнак, цього разу сам бажаючи припинити розмову. — Якраз навпаки. Саме пастухи першими впізнали короля, якого решта світу визнати відмовилася. Тому зовсім не дивно, що королі розмовляють з пастухами.

І він продовжив, побоюючись, що хлопець не збагне, про що йдеться:

— Це з Біблії. З тієї книги, яка мене навчила користуватись Урімом і Туммімом. Ці камінці — єдиний засіб віщування, дозволений Богом. Жреці носили їх на золотій пекторалі.

Юнак зрадів, що опинився на цьому складі.

— Може, це знак, — мовив ледь чуто Англієць.

— Хто розповів тобі про знаки? — зростала з кожною хвилиною цікавість юнака.

— В житті все є знаками, — відповів Англієць, закриваючи журнал, який читав. — У Всесвіті існує мова, зрозуміла для всіх, але, на жаль, уже забута. Я шукаю цю Всесвітню Мову. Ось чому я тут. Бо мушу знайти людину, яка її знає. Алхіміка. <...>

Те, що він зустрів його з Урімом і Туммімом у руках, сказав Англієць, не було випадковістю. І ще він запитав, чи той також шукає Алхіміка.

— Я шукаю скарб, — зізнався юнак і відразу ж про це пожалкував. Та Англієць не надав його словам великого значення.

— Я теж, певним чином, — сказав він.

— Я навіть не знаю, що таке алхімія, — заговорив юнак, але в цю мить хазяїн складу гукнув усіх надвір.

— Я — провідник каравану, — оголосив темноокий бородань. — У моїх руках життя й смерть кожного, кого я беру з собою. Бо пустеля — примхлива жінка, яка може довести до божевілля.

<...> караван уже рушив, і слів не було чути. Хоча юнак здогадувався, про що йдеться: про загадковий ланцюжок, який усе пов'язує і завдяки якому він став спочатку чабаном, тоді побачив двічі один сон, тоді опинився в містечку біля Африки, тоді зустрів на майдані короля, тоді був пограбований, тоді зійшовся з Торговцем кришталем, тоді...

«Коли наближаєшся до мрії, сенсом життя стає Легенда», — подумав юнак. <...>

«Я дечого навчився від овець, дечого — від кришталю», — подумав він. «Може, навчуся й від пустелі. Вона виглядає старою й мудрою». <...>

Він потоваришував з погоничем, який їхав поруч. Вечорами біля вогнища юнак описував йому свої вівчарські пригоди.

Під час однієї з таких розмов погонич розповів йому про своє життя.

— Я мешкав поблизу Ель Кайруму, — сказав він. — Мав свій сад, дітей, і життя моє мало бути незмінним до самої смерті. Одного року, коли сад уродив найкраще, ми відправились до Мекки, отож я виконав останній у житті обов'язок. Тепер міг спокійно помирати й тішився цим.

— Одного дня затряслася земля, і Ніл вийшов з берегів. Я не думав, що таке трапиться зі мною. Сусіди боялися, що повинь знищить оливкові дерева, дружині було страшно за наших дітей. Мене ж лякало те, що все

моє майно загине. Та що тут вдієш. Земля була спустошена, і я мусив якось заробляти на життя. Тому й став погоничем верблюдів. Тепер я розумію слова Аллаха: не треба боятися невідомого, бо ми можемо здобути все, що захочемо. Нам страшно втратити те, чим володіємо — життя, майно. Але страх зникає, коли зрозуміти, що й наші долі, й уся світова історія написані однією Рукою. <...>

Одного вечора до вогнища, біля якого сиділи Англієць з юнаком, підійшов погонич верблюдів.

— Ходять чутки про війну між племенами, — сказав він.

Запала тиша. Юнак відчув напругу й страх, хоча ніхто й не озивався. Але він уже знав мову без слів, Всесвітню Мову.

Англієць поцікавився, чим це їм загрожує.

— Коли ти в пустелі, назад вороття немає, — відповів погонич. — А коли немає дороги назад, треба думати про дорогу вперед. На все воля Аллаха.

І він прорік оте таємниче слово:» Мактуб.«<...>

Однієї ночі Англіїцеві не спалося. Він покликав юнака, й вони вирішили прогулятися довколишніми дюнами. Був повний місяць, і юнак описав Англіїцеві своє життя.

Англієць був у захваті, коли хлопчина розповів про працю у крамничці та про досягнутий там успіх.

— Цей принцип керує всім, — сказав він. — В алхімії це зветься Світовою Душею. Коли прагнеш чогось усім серцем, тоді ти найближче до Світової Душі. Ця сила завжди позитивна.

Він також сказав, що цей дар належить не тільки людині, бо все на Землі має душу — мінерали, рослини, тварини й навіть звичайні думки.

— Все на Землі постійно змінюється, бо Земля жива... і має душу. Ми — частка цієї Душі, тому рідко усвідомлюємо, що вона все робить для нас. Але ти, мабуть, помітив, що в крамничці навіть кришталі тобі допомагав. <...>

Вони удвох дивилися на місяць.

— Це — магія знаків, — вимовив юнак.

— Я бачив, як погоничі читали пустельні знаки, а душа каравану розмовляла з душею пустелі.

Англієць сказав:

— Треба мені звернути увагу на караван.

— А мені — почитати твої книжки, — сказав юнак. <...>

- Поясніть причину, через яку Англієць вивчав різні науки.
 - Поміркуйте, чому саме зустріч з Алхіміком стала головною метою в житті Англієця.
 - Знайдіть спільні й відмінні риси в образах Сантьяго та Англієця.
 - Що відкрили один для одного Англієць і Сантьяго? Поясніть символічний смисл цього відкриття.
-

<...> Книга, яка зацікавила хлопця найбільше, розповідала про відомих алхіміків. Ці люди присвячували ціле своє життя очищенню металів у лабораторіях; вони вірили, що, коли протягом багатьох років розігрівати метал, він втрачає всі свої індивідуальні властивості, залишаючи екстракт — Світову Душу. Ця Унікальна Субстанція давала алхімікам змогу пізнати все на Землі, бо була мовою благодаті, якою спілкувався світ. Цей Архитвір, як його назвали, складався з двох частин — рідкої й твердої. <...>

Юнак довідався, що рідка частина Архитвору називається Еліксиром Життя; вона виликовує всі хвороби, запобігаючи старінню. Тверда частина має назву Філософського Каменя. <...>

— Крім того, — сказав Англієць, — Філософський Камінь має одну надзвичайну властивість. Крихітний уламочок цього каменя може перетворити величезну кількість простого металу в золото. <...>

Одного дня хлопець віддав Англієцеві книжки.

— Ну, і чого ти навчився? — запитав нетерпляче Англієць. Хотів поговорити, щоб не думати про війну.

— Я довідався, що світ має Душу й той, хто зрозуміє цю Душу, зрозуміє мову речей. Я дізнався, що багато алхіміків прожили свою Легенду, відкривши в результаті Світову Душу, Філософський Камінь та Еліксир Життя. Але, передусім, я зрозумів — все це настільки просто, що його можна записати на грані смарагда.

Англієць був розчарований. <...>

— Краще спостерігай за караваном, — сказав він. — Мені від цього жодної користі.

Юнак знову почав споглядати пустельну тишу і збиваний копитами пісок. «Кожен вчиться по-своєму», — мовив він сам до себе. «Він не так, як я, я не так, як він. Але ми обоє шукаємо кожен свою Легенду й за це я його шаную».

Караван тепер рухався вдень і вночі. Бедуїни у відлогах з'являлися чимраз частіше, а погонич верблюдів — який став юнаковим приятелем — пояснив, що війна між племенами вже розпочалася. Їхнє щастя, якщо караван дійде до оазиса. <...>

Але не це цікавило Алхіміка. Безліч разів люди приходили й знову відходили, а пустеля лишалася незмінною. Її пісками блукали королі й жебраки, вітер постійно змінював обриси дюн, але дюни були ті самі, знайомі йому ще з дитинства. Завжди цікаво було бачити радість, яка охоплювала подорожніх, коли посеред жовтої землі й синього неба їм раптом впадав у вічі зелений колір пальм. «Можливо, Бог і сотворив пустелю для того, аби люди могли натішитись пальмами», — подумав він.

Вирішив зосередитись на практичніших справах. Знав, що з цим караваном прибув чоловік, якому він має передати деякі свої секрети. Так сказали знаки. Він ще не бачив цього чоловіка, але розпізнає його досвідченим оком, коли той з'явиться. Сподівався, що той виявиться не гіршим від попереднього учня. «І чому ці речі треба передавати з вуст в уста?» — подумав він. Принаймні, не тому, що це якісь таємниці; Бог легко розкрив свої таємниці усім створінням.

Мав для цього єдине пояснення: речі, що передаються таким чином, походять з абсолюту, з Чистого Буття, а його неможливо передати ні малюнками, ні словами.

Люди ж так захоплюються малюнками й словами, що забувають Мову Світу.

<...> до шатра увійшов Англієць.

— Шукаю тебе цілий ранок, — сказав він, викликавши хлопця з намету. — Допоможи розшукати Алхіміка. <...>

Юнак підступив до жінки, яка прийшла до джерела наповнити бурдюк водою.

— Добрий вам вечір, добродійко. Чи ви не скажете, де мешкає Алхімік?

Жінка відповіла, що нічого не знає й поспіхом забралася геть. Але перед цим порадила хлопцеві не розмовляти більше з жінками, вбраними у чорне, бо то заміжні жінки. Він мусить шанувати Традицію.

Англієць був розчарований. Його подорож видавалася марною. Юнак також засмутився, — адже і його приятель шукав свою Легенду. А коли чогось прагнути, цілий Всесвіт змовляється, щоб допомогти, казав старий король. Він не міг помилитися. <...>

Врешті з'явилася дівчина, яка не була вбрана в чорне. Вона тримала на плечі глечик, а на голові мала чадру, хоча обличчя їй лишалося відкритим. Юнак наблизився до неї, щоб запитати про Алхіміка. Цієї ж миті зупинився час, і Світова Душа заповнила його ество. Коли він побачив ці чорні очі, цю ледь вловиму посмішку на вустах, то збагнув найважливішу частину Мови, якою говорить світ. Мови, яку всі розуміють у власному серці. То була Любов. Старша від людства, давніша від пустелі. Коли зустрічалися дві пари очей, вона завжди вибухала з тією ж силою, що й тепер, біля джерела. Дівчина всміхнулася, і це був знак — знак, якого він чекав, не знаючи про це, ціле життя. Знак, якого він марно шукав у вівцях і книжках, у кришталі й пустельній тиші.

Це була найчистіша мова світу, без жодних пояснень, бо їх не потребує Всесвіт, линучи крізь безконечний простір. Цієї миті юнак відчув, що перед ним стоїть його дружина, й вона також збагнула це без слів. Він був у цьому переконаний, хоча батьки й казали йому, що, перш ніж одружитися, треба довго залицятися, свататись, збирати гроші. Але ті, хто так думав, не знали Всесвітньої Мови, бо коли зануритися в неї, легко зрозуміти, що в цьому світі тебе завжди хтось чекає — чи то в пустелі, чи у великому місті. А коли сходяться двоє таких людей і зустрічаються їхні очі, зникає минуле й майбутнє. Існує тільки ця мить і неймовірна впевненість, що все на світі написане однією Рукою. Рукою, яка пробуджує Любов і творить для кожної душі споріднену їй душу. Без цього всі мрії втрачають сенс.

«Мактуб», — подумав юнак. Англієць його поштурхав: «Ну, запитай же її!»

Юнак підступив до дівчини й посміхнувся їй у відповідь.

— Як тебе звати? — запитав він.

— Фатіма, — відповіла дівчина, відводячи погляд.

— Так називають жінок і в нас.

— Це ім'я доньки Пророка, — сказала Фатіма. — Воїни рознесли його по світу.

Чарівна дівчина згадувала воїнів з гордістю.

Англієць підштовхнув юнака, й той запитав про чоловіка, котрий лікує хвороби.

— Цей чоловік знає всі таємниці, — відповіла вона. — Він спілкується з пустельними джинами.

Джинами називали духів. Дівчина показала на південь, де мешкав цей дивний чоловік. <...>

- Розкрийте символічний зміст поняття «Філософський Камінь».
- Що усвідомив Сантьяго, читаючи книги Англіїця?
- Простежте динаміку взаємовідносин між Сантьяго та Англіїцем. Чому Англіїць був розчарований?
- Що найбільше за все хвилювало Алхіміка? Доведіть це прикладами з тексту.
- Поміркуйте, чому Сантьяго зрозумів, що Фатіма — жінка його життя. Які художні засоби використовує автор, розкриваючи почуття Сантьяго?

<...> Юнак щодня чекав Фатіму біля джерела. Він розповів їй про своє життя чабана, про короля й крамничку з кришталем. Вони стали друзями, і кожен день — окрім тих хвилин, коли він був з нею, — здавався йому нескінченним. <...>

Юнак прислухався до її голосу, що був наче шелестіння вітру в пальмах.

— Я давно тебе чекала тут, біля джерела. Я не дбала про минуле, про Традицію й про те, як мала би поводитись жінка пустелі. З дитинства я мріяла отримати від пустелі дарунок. Нарешті я отримала цей дар, тобто тебе.

Юнак хотів взяти її за руку. Але в руках Фатіма тримала глечик.

— Ти розповів про свої мрії, про короля і скарб. Ти розповів про знаки. Тепер я не боюся нічого, бо ці знаки звели нас із тобою. Я тепер частинка твоєї мрії, твоєї, як ти кажеш, Особистої Легенди. Тому я хочу, щоб ти досягнув свого. Якщо треба зачекати до кінця війни, то почекай. Але, якщо мусиш піти раніше, йди за своєю Легендою. Вітер міняє обриси дюн, але пустеля залишається, якою була. Так буде й з нашим коханням.

— Мактуб, — сказала вона. — Якщо я частинка твоєї Легенди, колись ти повернешся. <...>

Якийсь час він брів навмання, стараючись не згубити з виду пальми оазис. Прислухався до вітру й намацував каміння під ногами. Час від часу він знаходив мушлю, бо колись давно ця пустеля була морем. Сів на камінь і відчув, як його заворожує обрій. Не міг відділити почуття любові від бажання володіти Фатімою, але вона була жінкою пустелі, тож тільки пустеля могла йому допомогти.

Коли він так сидів, заглибившись у думки, відчув над головою якийсь порух. Глянувши вгору, побачив високо в небі двійко яструбів. Він дивився, як яструби вимальовують різні фігури в повітрі. Політ був цілком довільним, але юнак вловлював у ньому певний сенс. Не міг, однак, цього

сенсу збагнути. Слідкував за рухом птахів, намагаючись його розгадати. Може, пустеля таки зуміє пояснити йому, яка вона — любов без володіння?

Його почало хилити до сну. В глибині душі він волів бути при повній свідомості, а водночас хотілося спати. «Занурююсь у Мову Світу, все на землі набуває сенсу... навіть політ яструбів», — мовив він до себе. Він відчував вдячність за свою любов до жінки. «Коли кохаєш, усе набуває великого сенсу», — подумав він.

Зненацька один з яструбів стрімголов кинувся вниз, напавши на другого. В цю мить перед юнаком промайнув раптовий образ: на оазу, звівши мечі, насувається військо. Видіння тут же зникло, але воно його приголомшило. <...>

Погонич верблюдів Воїном не був, тому він радився з провидцями. Слова багатьох справджувались, хоч дехто й помилявся. Якось один із них, найстарший і найгрізніший, запитав, чому погонич так цікавиться майбутнім <...>

— Я хочу знати майбутнє, бо я — людина, — сказав нарешті погонич. — А люди будують життя з думкою про майбутнє.

Провидець промовчав. Він славився тим, що гадав на галузках; кинувши їх на землю, тлумачив усе залежно від того, як вони впали. Того дня він цього не зробив. Загорнув галузки у шматок тканини й запхав їх до кишені.

— Я живу, провіщаючи людям майбутнє, — сказав він. — Я знаю мову галузок і знаю, як з їх допомогою проникати туди, де все написано. Там я можу читати минуле, відшукувати забуті речі й розуміти знаки сучасного. Коли до мене звертаються люди, я не розкриваю їм майбутнього, я тільки вгадую його. Майбутнє належить Богові, й лише він відкриває його за надзвичайних обставин. Як я вгадую майбутнє? Завдяки знакам сучасного. Секрет тут, у теперішньому часі. Придивляючись до сучасного, можна його поліпшити. А коли поліпшиш сучасність, то й прийдешнє зміниться на краще. Забудь про майбутнє й живи щодня згідно з Писанням, тому що Бог дбає про своїх дітей. Кожен день несе у собі Вічність. <...>

Юнак подумав про Фатіму. І вирішив, що піде до вождів. — Я бачив у пустелі знаки, — сказав юнак вартовому, котрий стояв біля входу до величезного білого шатра в центрі оазису. — Мушу зустрітись з вождями. <...>

Там було вісім вождів, але юнак відразу ж виділив серед них найголовнішого — араба в золотисто-білих шатах, який сидів у центрі. Біля нього був той самий молодий араб, з котрим він розмовляв раніше.

— Хто цей чужинець, який говорить про знаки? — запитав один з вождів, розглядаючи хлопця.

— Це я, — відповів юнак. І розповів, що бачив.

— Чого б це пустеля відкривала таке чужому, коли ми живемо тут уже стільки поколінь? — засумнівався інший вождь.

— Того, що мої очі ще не звикли до пустелі, — сказав юнак. — Я можу побачити те, чого не завважають місцеві, бо для них пустеля надто знайома. <...>

Дискусія припинилася. Вожді чекали, що скаже найстарший. Той повернувся до хлопця: цього разу вираз його обличчя був стриманий і холодний. <...>

Юнак зібрався йти, але старий заговорив знову.

— Завтра ми порушимо угоду, за якою ніхто в оазі не має права носити зброю. Протягом дня ми пильнуватимемо за ворогом. Після заходу сонця всі знову віддадуть мені зброю. За кожних десятих мертвих ворогів ти отримаєш по золотій монеті. Але не можна оголити меч, не вживши його в бою. Зброя примхлива, як і пустеля, тому, якщо нею не скористатися, наступного разу вона може не спрацювати. Якщо бодай один меч не буде завтра задіяний, ми випробуємо його... на тобі. Коли юнак покинув шатро, над оазою світив повний місяць. Він попрямував до свого намету.

Був настрашений тим, що сталося. Занурився у Світову Душу, а тепер може заплатити за це власним життям. Яка жахлива ставка! <...>

Мовчки йшов, ні в чому не розкаюючись. Якщо він завтра помре, це тому, що Бог не захотів змінити майбутнє. Але помре, перетнувши протоку, працювавши у крамничці з кришталем, пізнавши пустельну тишу й очі Фатіми. Відтоді, як покинув дім, він жив насиченим життям. І помре, пізнавши значно більше світу, ніж інші пастухи. Він цим пишався.

Зненацька почув страшенний гуркіт. Раптовий шквал вітру пожбурило його на землю. Знялася хмара куряви, заступивши собою місяць. Над ним, ставши дибки, навис із пронизливим іржанням велетенський білий кінь.

Юнак нічого не бачив, але коли курява всілась, він затремтів від жаху. Верхи на коні сидів наїзник, весь у чорному, із соколом на лівому

плечі. На голові він мав тюрбан, а ціле обличчя, крім очей, закривала чорна хустка. Він нагадував гінця з пустелі, та постава його була значно могутніша, ніж у звичайних людей.

Дивний вершник висмикнув величезну криву шабелюку з піхов, причеплених до сідла. У місячному сяйві блиснула криця.

— Хто посмів розгадати політ яструбів? — вигукнув він так голосно, що луна прокотилася між усі п'ятдесят тисяч пальм Аль-Фаюму.

— Я, — вимовив хлопчина. Йому пригадався образ Сантьяго святого на білому коні, під копитами якого лежали невірні. Цей чоловік виглядав точнісінько так само. Але під копитами лежав тепер юнак.

— Я посмів, — повторив він і похилив голову, очікуючи удару шаблею. — Життя людей буде врятоване, бо я проник у Світову Душу.

Шабля не вдарила. Натомість незнайомиць повільно торкнувся вістрям юнакового чола. Скотилася крапелька крові.

Вершник застиг нерухомо. Юнак також. Йому навіть на думку не спало втекти. В глибині душі мав відчуття дивної радості: він помре заради своєї Легенди. І задля Фатіми. Знаки, врешті-решт, говорили правду. Він опинився віч-на-віч із Ворогом, але не переймається смертю, бо його чекає Світова Душа. Сьогодні він стане її часткою. А завтра цією часткою стане Ворон.

Незнайомиць не відводив вістря від юнакового чола.

— Чому ти розгадував політ птахів?

— Я розгадав тільки те, що птахи хотіли сказати. Вони хотіли врятувати оазу. Завтра ви всі загинете. В оазі воїнів більше ніж у вас.

Вістря й далі впиралось у його чоло.

— Хто ти такий, щоб міняти волю Аллаха?

— Аллах створив війська і створив птахів. Аллах навчив мене мови птахів. Все на світі написано однією Рукою, — сказав юнак, пригадавши слова погонича верблюдів.

Незнайомиць відвів шаблю.

Юнак відчув неймовірне полегшення. Але втекти не міг.

— Будь обережний з віщуваннями, — мовив незнайомиць. — Що написано, того не уникнути.

— Я лише бачив військо, — заперечив юнак. — Не знаю, чим закінчиться бій.

Здається, незнайомця задовільнила ця відповідь. Але шаблі він з рук не випускав.

— Що робить чужинець на чужій землі?

— Я шукаю свою Легенду. Вам цього не зрозуміти.

Незнайомець застромив шаблю назад у піхви, а сокіл на його плечі пронизливо вискнув. Юнак полегшено зітхнув.

— Я мусив перевірити твою мужність, — пояснив незнайомець. — Мужність — найнеобхідніша якість для опанування Мови Світу.

Юнак здивувався. Незнайомець говорив про речі, які мало хто розумів

. — Ти не повинен заспокоюватись, навіть після такої далекої дороги, — продовжував він. — Шануй пустелю, але ніколи вповні їй не довіряй. Бо пустеля людей випробовує: вона стежить за кожним їх кроком і вбиває тих, хто втратив пильність.

Його слова нагадали юнакові старого короля.

— Якщо прийдуть війська й ти ще матимеш голову на плечах після заходу сонця, розшукай мене, — звелів незнайомець.

У тій самій руці, яка так загрозливо змахнула шабелюкою, тепер був батіг. Кінь знову став дибки, здійнявши хмару куряви.

— А де ви живете? — гукнув юнак услід вершникові.

Рука з батоном показала на південь.

Юнак зустрів Алхіміка. <...>

-
- Які риси Фатіми розкриваються в уривках?
 - Поміркуйте, чому Фатіма порадила Сантьяго продовжувати пошук своєї Особистої Легенди?
 - Які знаки змусили Сантьяго прийти до вождів племен?
 - Поясніть, як Сантьяго зустрівся з Алхіміком і які випробування юнакові довелося пережити.
-

<...> Алхімік повернувся, коли місяць вже був високо в небі. На плечі мав двох мертвих яструбів. <...>

— Чому ви захотіли мене бачити? — спитав юнак.

— Такі були знаки, — відповів Алхімік. — Вітер мені підказав, що ти прийдеш. І що тобі потрібна допомога.

— Це не про мене. Це про іншого чужинця, про Англійця. Це він вас шукає.

— Спочатку йому треба зробити щось інше. Але він уже на доброму шляху, — він почав спілкуватися з пустелею.

— А я?

— Коли чогось прагнеш, цілий Всесвіт змовляється, щоб допомогти мрії здійснитись, — мовив Алхімік, відлунюючи слова старого короля.

Юнак зрозумів. На його шляху з'явилась інша людина, яка допоможе йому звершити Особисту Легенду.

— То ви будете мене навчати?

— Ні. Ти вже знаєш усе, що потрібно. Я лише спрямую тебе до скарбу.

— Таж іде війна, — нагадав юнак.

— Я знаю пустелю.

— Але я вже знайшов свій скарб. Маю верблюда, маю заробіток із крамнички з кришталем, маю п'ятдесят золотих монет. У себе вдома я вже був би багатій.

— Усе це ти знайшов не біля пірамід, — сказав Алхімік.

— Маю Фатіму. Вона мій найдорожчий скарб.

— Але й вона не біля пірамід. <...> Але не забувай, що твоє серце там, де скарб. Ти мусиш розшукати скарб, щоб усе, чого ти навчився дорогою, мало сенс. <...>

Наступного вечора юнак прийшов до намету Алхіміка разом з конем. Алхімік невдовзі з'явився й, посадивши на плече сокола, сів верхи на свого коня. — Покажи, де є життя в пустелі, — сказав Алхімік. — Лиш той знайде скарб, хто зуміє це побачити. <...>

— Я не знаю, як знайти в пустелі життя, — зізнався врешті хлопець. — Знаю, що воно є, та не знаю, де шукати.

— Життя притягує життя, — відповів Алхімік.

І юнак зрозумів. Він попустив віжки, і кінь понісся галопом через каміння та піски. Алхімік не відставав, і вони скакали отак якихось півгодини. Вони вже не бачили пальм оази — лише велетенський місяць угорі та його сріблісті відблиски на каменях. Несподівано, без жодної причини, юнаків кінь зупинився.

— Тут є життя, — сказав Алхімікові юнак. — Я не знаю мови пустелі, зате мій кінь знає мову життя.

Вони зіскали на землю. Алхімік мовчав. Повільно пересуваючись, він почав оглядати каміння. Раптом зупинився й припав до землі. Там, поміж камінням, була нора. Алхімік запхав до нори спочатку долоню, а потім і руку по саме плече. Щось там діялося, й Алхімікові очі — а юнак бачив лише його очі — примружились від зусилля. Здавалось, його рука змагається з кимось у тій норі. Тоді різким рухом, аж юнак здригнувся,

Алхімік висмикнув руку і скочив на ноги. Пальці його міцно стискали хвіст змії.

Юнак також відскочив вбік. Змія відчайдушно звивалася, випускаючи з самого нутра сичання, яке вдрузки розколювало пустельну тишу. Це була кобра, отрута якої вбивала за лічені хвилини.

— Бережіться отрути! — вигукнув юнак, хоча рука Алхіміка вже була, безперечно, покусана. Але обличчя його зберігало спокій. «Алхімікові двісті літ», — розповідав Англієць. Він мусить знати, як поводитися з пустельними зміями.

Юнак дивився, як його попутник підійшов до коня й витяг ятаган. Лезом він накреслив на піску коло й поклав туди кобру. Змія відразу ж завмерла. — Не бійся, — сказав Алхімік. — Вона не виповзе з кола. Ти знайшов життя в пустелі, а мені був потрібен цей знак.

— Чому це таке важливе?

— Бо піраміди оточені пустелею.

Юнакові не хотілось говорити про піраміди. Він мав на серці тягар і тужив ще від учора. Бо пошуки скарбу означали розлуку з Фатімою.

— Я проведу тебе через пустелю, — сказав Алхімік.

— Але я не хочу йти з оази, — відповів юнак. — Я знайшов Фатіму. Вона дорожча за всі скарби.

— Фатіма — жінка пустелі, — заперечив Алхімік. — Вона знає: чоловіки йдуть, щоб повернутися. Вона вже знайшла свій скарб — тебе. Тепер вона хоче, щоб і ти знайшов те, що шукаєш. <...>

— Мусиш зрозуміти, що Любов ніколи не заважає людині жити власною Легендою. Якщо так сталося, значить Любов не була справжньою — тією, яка говорить Мовою Світу. Алхімік витер коло на піску, і змія відповзла кудись між каміння. Юнак пригадав Торговця кришталем, який хотів вирушити до Мекки, й Англієця, який шукав Алхіміка. Він подумав про жінку, яка повірила пустелі, й пустеля подарувала їй кохання.

<...> На виході з шатра з'явилася Фатіма. Вони пішли разом під пальми. Юнак знав, що порушує Традицію, але не дбав про це.

— Я від'їжджаю, — сказав він. — І хочу, щоб ти знала — я повернусь. Я тебе люблю, тому що...

— Мовчи, — перервала його Фатіма. — Люблять, тому що люблять. Любов не треба пояснювати.

Але юнак продовжив:

— Люблю тебе, тому що я бачив сон, зустрів короля, продавав кришталі, перетнув пустелю, сховався від війни в оазі й прийшов до дже-рела, шукаючи Алхіміка. Люблю тебе, тому що цілий Всесвіт змовився, щоб я тебе зустрів.

Він пригорнув її до себе. Вони вперше торкнулись один одного.

— Я повернусь, — пообіцяв юнак.

— Раніш я дивилась на пустелю з жагою, — сказала Фатіма. — Тепер дивитимусь з надією.

<...> На сьомий день Алхімік вирішив стати на ніч раніше ніж за-вжди. Сокіл полетів шукати здобич, а Алхімік подав юнакові флягу з водою.

— Ти майже закінчив свою подорож, — сказав Алхімік. — Я радий, що ти не зрадив своїй Легенді.

— Але ви постійно мовчали, — здивувався юнак. — Я думав, ви навчите мене своїх секретів. Недавно я їхав пустелею разом із чоловіком, який мав книги з алхімії. Але я нічого з них не навчився.

— Навчитися можна лише одним способом, — відповів Алхімік. — Через вчинки. Всього, що потрібно, ти вже навчився під час подорожі. Залишилась тільки одна річ.

Юнак хотів довідатися, що ж це таке, але Алхімік вдивлявся у небо-край, шукаючи оком сокола.

— Чому вас звуть Алхіміком?

— Бо я алхімік.

— А що сталося з іншими алхіміками, які старалися добути золото і не змогли?

— Вони шукали тільки золото, — відповів його попутник. — Шукали скарбу, не бажаючи прожити Легенду. <...> Однак Смарагдова Табула існує й досі.

— А що написано на Табулі? — хотів довідатись юнак.

Алхімік почав щось креслити на піску. Юнакові пригадався старий король і майдан, де вони зустрілися; здалося, що все це було дуже давно.

— Ось що написано на Смарагдовій Табулі, — скінчивши, сказав Алхімік.

Юнак спробував розібрати знаки, написані на піску.

— Це код, — зітхнув він розчаровано. — Наче у книжках Англійця.

— Ні, — заперечив Алхімік. — Це мов політ двох яструбів; його не збагнути тільки розумом. Смарагдова Табула — це прямий вихід до Сві-

тової Душі. Маги розуміли, що наш земний світ — лише образ і подoba Раю. Його існування свідчить про існування іншого, досконалого світу. Бог сотворив Землю, щоб люди через видимі речі могли збагнути його невидиме духовне вчення й чудеса його премудрості. Ось чому навчитися чогось можна тільки через Вчинок. <...>

— А як мені зануритись у пустелю?

— Слухай своє серце. Воно все знає, бо вийшло зі Світової Душі й одного дня туди повернеться.

Ще два дні вони мовчки їхали пустелею. Алхімік став значно обережнішим, бо вони наближались до району найлютіших боїв. Юнак постійно слухав своє серце.

Це було нелегко; серце, яке раніше мовчало, тепер почало ділитися почуттями. Іноді воно годинами виливало тугу, іншим разом було таке зворушене картиною сходу сонця, що юнак не міг стримати сліз. Серце билось швидше при згадці про скарб і повільніше, коли він зачаровано дивився у безмежний обрій. Але воно ніколи не затихало, навіть коли юнак з Алхіміком поринали у мовчанку.

— Чому треба слухати серце? — запитав юнак, коли вони зупинилися на нічліг.

— Бо де серце, там і скарб.

— Але ж серце в мене надто збаламучене, — заперечив юнак. — Воно повне мрій і емоцій, а ще палає пристрастю до жінки. Не дає мені спати ночами, коли я думаю про неї.

— Це добре. Твоє серце живе. Слухай, що воно говорить. <...>

Юнак продовжував слухати своє серце. Почав розуміти його хитрощі й витівки, приймаючи його таким, яким воно є. Він позбувся страху й забув, що хотів повернутися, бо одного разу серце йому сказало, що воно щасливе. «Я часом нарікаю», — визнало воно. «Але це тому, що я серце людини, а людські серця такі вже є. Боятися здійснити свої найбільші мрії, бо журяться, що їх не заслужили, або не здатні досягти. Ми, людські серця, вмираємо зі страху, подумавши, що наші кохані можуть відійти назавжди, що миті, які могли б бути чудовими, чудовими не будуть, що скарби, які можна було б знайти, так і залишаться похованими серед пісків. Бо коли так справді стається, нам неймовірно боляче».

— Моє серце боїться страждань, — сказав юнак Алхімікові однієї ночі, коли вони дивилися на темне, безмісячне небо.

— Скажи йому, що гіршим від страждання є страх перед ним. Жодне серце не страждало, вирушивши на пошуки мрій, бо кожна мить такого пошуку є миттю зустрічі з Богом і Вічністю. <...>

Того вечора його серце було спокійним. Юнак міцно заснув, а коли прокинувся, серце розповіло йому про Світову Душу. Воно сказало, що всі щасливі люди мають у собі Бога. І що щастя можна знайти у крихітній піщинці, як і казав Алхімік. Бо найменша піщинка є часткою Світобудови, і Всесвіт створював її мільйонами років.

«Кожного з нас чекає свій скарб», — повідало серце. «Ми, людські серця, рідко говоримо про ці скарби, бо люди вже не хочуть їх шукати. Тому розповідаємо про них лише дітям. А потім дозволяємо життю йти своїм шляхом, назустріч смерті. Та, на жаль, мало хто вибирає призначену йому дорогу — дорогу Особистої Легенди, дорогу до щастя. Більшість людей сприймає цей світ як щось загрозливе, тож він і справді стає загрозливим. Ось чому ми, людські серця, говоримо все тихше й тихше, хоча й не замовкаємо цілком. Ось чому ми спотворюємо свою мову, щоб її ніхто не збагнув — ми не хочемо, щоб люди мучились через те, що не живуть за покликом серця».

— Чому серця не кличуть людей боротися за власну Легенду? — запитав юнак Алхіміка.

— Бо тоді серця найдужче страждають. А вони ж не люблять страждань. <...>

Юнак і серце стали друзями, які не зраджуть.

Серце тепер озивалося, щоб підбадьорити його й додати сил, бо мовчазна пустеля була надто одноманітною. Серце сказало, що найкращими якостями юнака є відвага, з якою він відмовився від овець, щоб жити своєю Легендою, й завзяття, з яким він працював у крामничці з кришталем.

Також сказало серце про те, чого юнак раніше не помічав — про небезпеки, які йому загрожували, а він їх не відчув. Серце зізналося, що одного разу заховало рушницю, яку він поцупив у батька, — бо він міг себе ненароком поранити. <...>

— Чи всім людям допомагають серця? — запитав юнак Алхіміка.

— Лише тим, хто живе Легендою. А ще дітям, старим і пиякам. <...>

-
- Поміркуйте, чому Алхімік стверджує, що зможе знайти скарб лише той, хто знаходить життя.

- Як Алхімік довів існування життя в пустелі? Прокоментуйте символічний смисл цієї сцени.
 - У чому полягає, за твердженням Алхіміка, його відмінність від інших алхіміків?
 - Поміркуйте, чому Алхімік надає важливого значення пошуку істини подорожі?
 - Прокоментуйте пораду Алхіміка прислухатися до свого серця. Який підтекст у ній прихований?
-

<...> Коли вони нарешті подолали гірське пасмо, що тяглося вздовж усього небокраю, Алхімік повідомив, що до пірамід залишилося два дні

— Наші шляхи невдовзі розійдуться, — сказав юнак. — Навчіть мене алхімії.

— Ти вже все знаєш. Як проникати у Світову Душу й як віднаходити скарб.

— Ні, я не це маю на увазі. Я говорю про перетворення свинцю в золото.

Алхімік не став порушувати тишу пустелі й відповів юнакові лише тоді, коли вони зупинилися поїсти.

— Все у Всесвіті проходить еволюцію, — сказав він. — А золото, вважають маги, — це метал, який еволюціонував найбільше. Не запитуй, чому; я цього не знаю. Знаю лише, що Традиція завжди непомилна. Але люди не збагнули слів магів. І золото, замість того, щоб бути символом еволюції, стало причиною конфліктів і воєн. <...>

— Я знав справжніх алхіміків, — продовжив старий. — Вони зачинялися в лабораторіях і намагалися еволюціонувати, як золото. Вони знайшли Філософський Камінь, бо зрозуміли: коли щось проходить свою еволюцію, все навкруги також еволюціонує.

— Інші натрапили на Камінь випадково. Мали талант, і мали найвразливіші душі. Але їх не враховуємо. Це рідкісні люди.

— Були й такі, що шукали тільки золото. Вони так і не розгадали секрету. Вони забули, що свинець, мідь і залізо також мають свої Легенди. А хто втручається в Легенди інших, ніколи не розкриє власної.

Слова Алхіміка лунали, мов прокляття. <...>

Він уже дві з половиною години їхав пустелею, слухаючи уважно власне серце. Саме воно мало йому підказати, де захований скарб.

«Де серце, там і скарб», — казав йому Алхімік.

Але серце говорило зовсім про інше. Воно гордо розповідало про пастуха, котрий покинув своїх овець, щоб здійснити сон, який йому двічі снівся. Вело мову про Особисту Легенду й про тих чоловіків, які колись вирушали на пошуки далеких країв і чарівних красунь. Описувало мандри, відкриття й великі переміни.

Він почав підійматися на високу дюну. Раптом серце прошепотіло: «Там, де заригаєш, буду я. Там твій скарб». <...>

Коли він сягнув вершечка дюни, серце закалатало. Осяяні місячним світлом і білістю пісків, перед ним постали урочисті й величаві піраміди Єгипту. Юнак впав навколішки і заригадав. Він дякував Богові за віру в свою Легенду, за зустрічі з королем, торговцем, англійцем та Алхіміком. І перш за все — за зустріч із жінкою пустелі, яка сказала, що Любов ніколи не розлучить чоловіка з його Легендою. З висоти пірамід на юнака дивилися віки. Якщо він схоче, може тепер повернутися в оазу, до Фатіми, й вести там життя простого чабана. Адже й Алхімік живе в пустелі, хоча й розуміє Мову Світу і знає, як робити золото зі свинцю. Не мусить нікому показувати своє мистецтво і своє знання. Дорогою до Легенди він пізнав усе необхідне й пережив усе, про що лиш міг мріяти.

Але скарб тут, поруч, і жодна праця не є завершеною, доки не досягнуто мети. Тут, на цій дюні, він ридав. Юнак опустив очі й побачив, що там, де падали сльози, повзе жук скарабей. Він уже знав, що в Єгипті скарабей вважається символами Бога.

Ще один знак! Юнак почав копати, пригадавши Торговця кришталем. Ніхто не зміг би збудувати Піраміду на власному подвір'ї, навіть якби складав каміння ціле життя. Всю ніч юнак копав у зазначеному місці, проте нічого не знайшов. З висоти пірамід на нього мовчки дивилися віки. Але він не спинявся. Копав і копав, змагаючися з вітром, який вперто заносив піском вириту яму. Мав обдерті й потомлені руки, але вірив своєму серцю. А воно казало копати там, де впали сльози.

Раптом, витягаючи з ями зайве каміння, юнак почув кроки. До нього наблизились якісь люди. Вони стояли спинами до місяця, тому юнак не бачив ані їхніх очей, ні облич.

— Що ти тут робиш? — запитала одна з постатей.

Юнак нічого не відповів. Але відчув страх — адже поруч був його скарб.

— Ми біженці, і нам потрібні гроші, — мовила інша постать. — Що ти тут ховаєш?

— Нічого не ховаю, — відповів юнак.

Але один з них ухопив його й витягнув з ями. Інший, переривши його торби, знайшов там шматок золота.

— Тут золото, — сказав він.

Місяць освітив обличчя араба, який його схопив, і в очах араба юнак побачив смерть. — Мабуть, він заховав тут решту золота!

Вони примусили юнака копати далі. Він копав, але там не було нічого. Тоді вони почали його бити. Били аж до перших променів сонця. Одежа юнака була пошматована, й він відчув наближення смерті.

«Навіщо тобі гроші, якщо маєш померти? Гроші рідко коли рятують від смерті», — казав Алхімік. <...>

Чоловік, який, схоже, був ватажком, довго мовчав. Тоді звелів:

— Облиште. Нічого в нього немає. Він, мабуть, украв це золото. <...>

І він пішов геть.

Юнак невпевнено підвівся й ще раз оглянув піраміди. Вони всміхнулися йому, й він посміхнувся у відповідь. Його серце вибухало від щастя.

Бо він знайшов свій скарб.

Епілог

<...>

Він довго дивився на небо. Тоді витягнув з торби пляшину й випив вина. Згадав ніч у пустелі, коли вони з Алхіміком так само дивилися на зорі й смакували вино. Думав про дороги, які довелося перейти, та про дивний спосіб, обраний Богом, щоб показати скарб. Якби він не повірив у свої сни, не зустрів би циганки, короля, злодія... «Ну, всього й не перелічиш. Але на дорозі були знаки, й я не міг помилитися», — подумав він.

Непомітно задрімав, а коли прокинувся, сонце було вже високо. Він почав копати біля платанового кореня.

«Старий чаклуне, — подумав юнак. — Ти ж усе знав. Навіть залишив мені трохи золота, щоб я добрався сюди. Монах аж засміявся, коли я повернувся в лахмітті. Чи ж не міг мене від цього вберегти?»

«Ні, — відповів йому вітер. — Якби я про все сказав, ти б не побачив пірамід. А вони чудові, правда?»

Це був голос Алхіміка. Юнак посміхнувся і продовжував копати. Через півгодини лопата натрапила на щось тверде. А за годину він відкрив скриню, повну старовинних золотих монет. Ще там були коштовні

камені, золоті маски й камінні статуетки, оздоблені діамантами. Забуті усіма трофеї, про які невідомий конкістадор не встиг сказати своїм дітям.

Юнак витягнув з торби Уріма й Тумміма. Він скористався ними лиш тоді, коли опинився зранку на базарі. На його шляху було достатньо знаків. Заховав камінці до скрині. Вони були часткою його скарбу, бо нагадували про старого короля, якого він не стріне більш ніколи.

«Життя справді щедre з тими, хто живе Легендою», — подумав юнак. Тоді згадав, що мусить дійти до Таріфи, щоб віддати десяту частку скарбу циганці. «Ну й меткі ті цигани, — подумав він. — Мабуть, тому, що постійно в мандрах».

Знову повіяв вітер. Це був левант — вітер, який долітає з Африки. Не приніс ані запаху пустелі, ані загрози маврської навали. Приніс, натомість, аромат знайомих парфумів і дотик цілунку — цілунку, що линує поволі, поволі, аж доки не спочив на його вустах.

Юнак усміхнувся. Вона це зробила вперше.

— Я повертаюсь, Фатімо, — вимовив він.

(Переклад В. Шовкуна)¹

-
- Поясніть причину негативного ставлення Алхіміка до вчених, метою яких є лише здобуток золота.
 - Чому серце Сантьяго з гордістю розповідало юнакові про його життя?
 - Поміркуйте, про який скарб ідеться у творі.
-

ПІДСУМУЙТЕ ПРОЧИТАНЕ

- Поясніть, які жанрові ознаки синтезувалися в романі П. Коельйо «Алхімік».
- Які філософські, морально-етичні проблеми порушує письменник у романі?
- Визначте головну ідею, втілену в романі П. Коельйо.
- Поміркуйте, чому саме пастух вирушив у подорож у пошуках істини.
- Які символічні образи створено в романі, і яку роль вони відіграють у розкритті його головної теми?
- Уособленням яких поглядів на життя є Алхімік?
- Визначте художні особливості роману.

¹ Текст надруковано за виданням: Коельйо П. Алхімік /пер. з порт. В. Шовкуна. — Харків: Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.